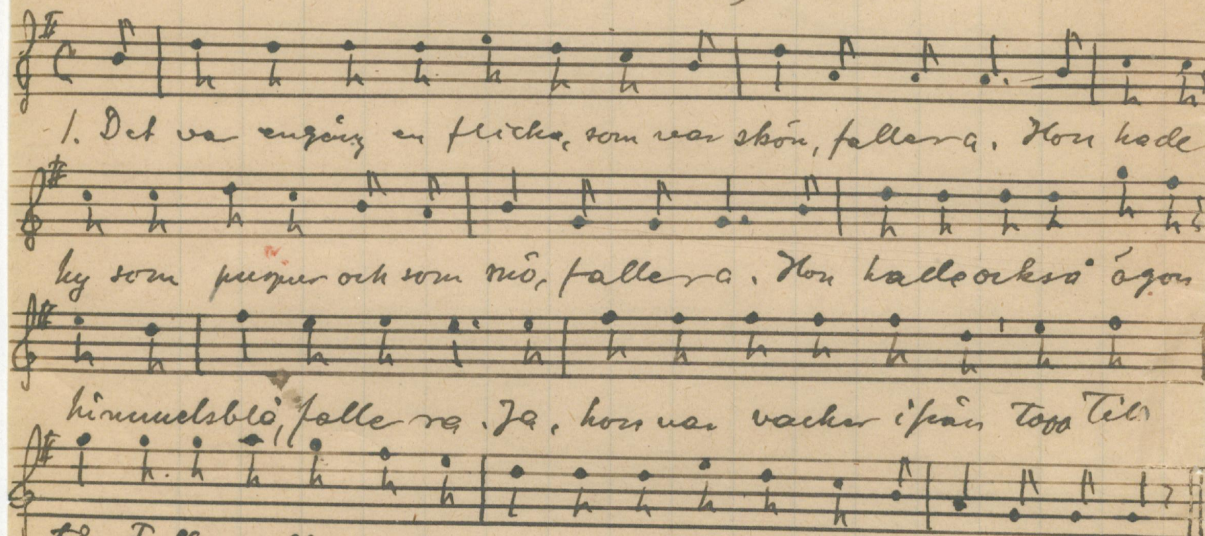

80. Det va engång en flicka.
(Ekenäs; Sköld)

220

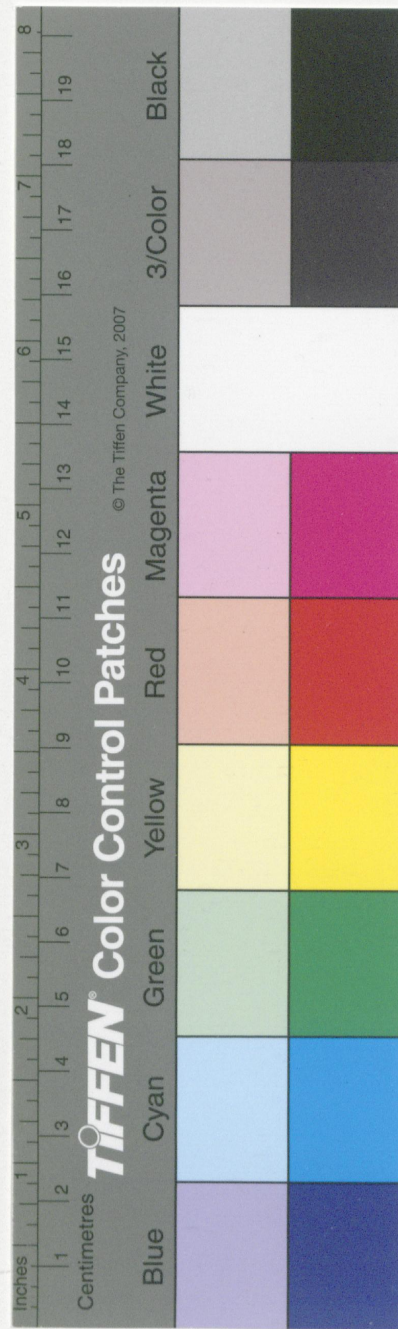

2. Faller, ralle, ralle ra, falleralle ralle ra, fallera.

3. Hon hade karaktären uti mängd,
Men manns sked vid dörren, som var stängd,
och lotade med vreden stora, men
var hårt, som djöndes näsan sticka in.

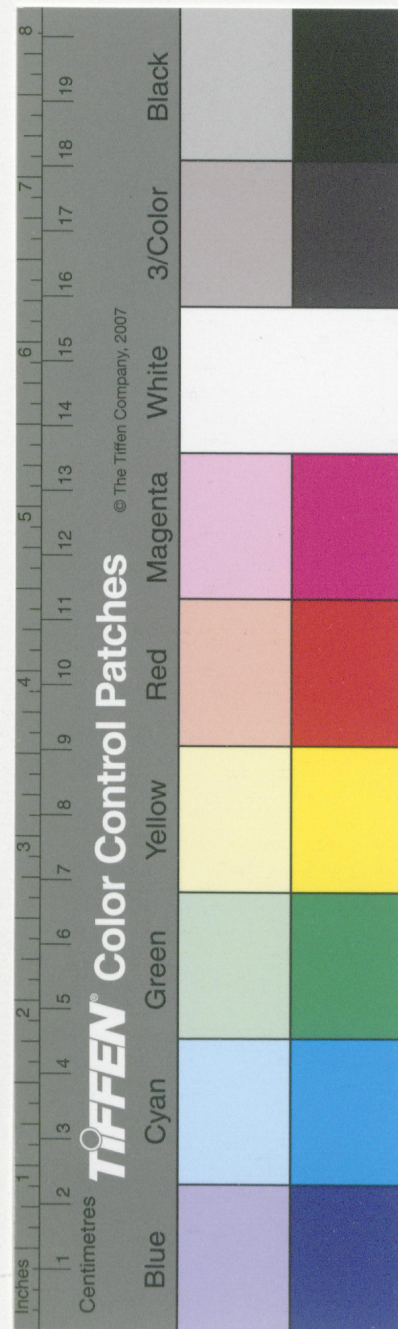
4. Ty kom till dörren en älskare förtjust
och sade: "I vårmor", men med hände just:
just som han tittar in, får han en spark,
så kan kom karaktär med på gårdens mark.

5. Men flickan såg och suckade och gret:
"Min manne", sad hon, "är blå till färg,

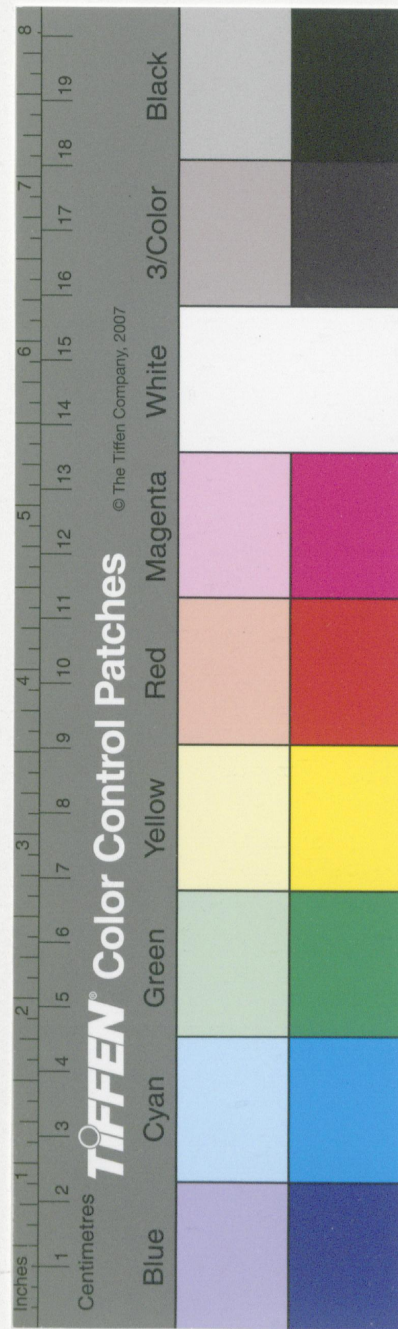

221
"Skall jag bortträngas här på dag och natt!
I denna konstens manna har föli fallt."

- 221
5. "Håll tyst, minn barn, jag vet nog vad jag gör.
Minuster utan dygd det firnas bär.
Och firnas förtäran dig ej stå i stan,
Så skall du bli det enda ta mig fan!"
6. Hej, tänkte plickan, så du dig bedran,
"Jag hade nära sagt, allredan har
bortskänkt minn hjärta, men till mig kan jag
en gång då manna från dörren gå!"
7. Vissst hade hon en älikare sig valt,
fast ej en muntligt ord med honom talt.
Man genom förtret ofta kärleksbren
upphissades, och gumman lurad blev.
8. Det hände sig så besigtligt på knä,
att gumman bjuden blev på kaffeser
hos tankarna i huset mittan i,
till ställt av den, som fick i änd' en fot.
9. Kärnig kaffepannan var det muntligt koka
Man vittade förtal om västan ock
och spådde att smogen hennes slott,
De gumman var sig oskyldigt blott.

10. Man prisar kaffebönans etikett
 "Fyll edra koppar så, när det blir läst,
 en englaröst ur bogen hörs så -
 det var vändimmet - Fauterfyllen på!"
11. En annan röst kom upp så högt och skral,
 "Uppmärksamhet! Jag ämnar hålla tal."
 Man dömer kvinnan karaktäristiskt tve,
 "Vet hut!" så börjar hon till föredrag.
12. "Man prisar kvinnan efter hennes dygd
 drösl, en flicka finns i denna bygd.
 Susanna, fast beprövad, öfver,
 För dygdemönstret skäl jag föreslår."
13. Och böggarna de skrällade i kor
 i harmoni med härgens kunnar.
 "Hurra! Det är min datter - Julia!"
 hurra, hurra; hurra, hurra, hurra!"
14. En stige stod mot flickans fönster rest,
 Man påfångt hade dömen igenläst.
 För kärleken ej lösa sattes lös,
 och dygden vakta fruktloft åt gummäs.

15. Så lycklig fick han aldrig känt sig för.
 Hur skönt, att manna gåt på val och dör,
 Vad lycka och vad sällhet utan rann
 att en gång slutas på daleharns farn.

16. En tid för gick så lyckligt och så glatt,
 I manna vriste, huru det var, full,
 tills äntligen hon kom underfund,
 att hon var med utan hjärtans grund.

